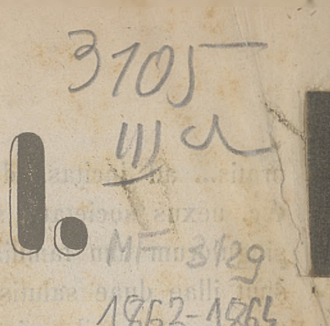
N. 127.

CURRENDA I.

A. D. 1863.

N. 126.

Jejunium quadragesimale; obligatio Ven. Cleri durante ipso &c.

Fratres in Christo Dilectissimi! „*Non habemus hic manentem civitatem, sed quaerimus futuram.*" Heb. 13, 14. Peregrinantes sumus nonnisi in aliena terra, tendentes versus domum Patris. Qui autem grave iter meditatur, praeparationem facit; curat vestes novas, conquirit necessarium viaticum, atque cuncta dimovere satagit, quaequae sibi obstacula parare possent.

Nostra peregrinationis vestis est gratia Dei; bona opera sunt nostrae sarcinae; pravae cupiditates et peccata constitunt obstacula fausti itineris. Felix ille viator, felices nos, qui necessariis ad iter provisi, hilari vultu baculum viatorium arripimus, atque versus desideratam metam firmo pede properamus, ubi nos aeternae felicitatis praemium manet. Quisquis sincera mente gravitatem suae sublimis destinationis capit, etiam filiali affectu suscipit vocem suae matris, Ecclesiae Catholicae, quae suis fidis prolibus instructionem propinat, qualiter piis poenitentiae operibus, precibus, jejunio et eleemosyna praeparentur pro illo tremendo momento, quando Dominus vitae pulsaturus.

Ecce! nobis exiguum temporis laetitiae curriculum emensis appropinguat aliud, quo Mater nostra lugubrem induet vestem, et impositis capiti nostro cineribus nos effato illo: *Memento homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris* contremiscere faciet, et ad orationem, vigilantiam in tramite justitiae et ad seriam poenitentiam pro commissis rursus delictis concitabit. Et sane Fratres! si *justus* ut Prov. 24, 16. *septies de die cadit*, si lapsus cum tristibus sequelis junctus, si lapsus in devia, sensim captivet intellectum et animum, resurrectionemque e vitiorum barathro in dies difficiliorem reddat, quantus post aliquot hebdomades aut menses lapsuum ac tristissimarum sequelarum numerus exurgat; quanta debita, coram Justissimo et proximo exsolvenda, quanta virium moralium intensio adhibenda erit cunctis praevaricantibus! Si non obstante anchora salutis per S. Baptismi partae naufragium perpessi sumus, nulla alia emergendi e gurgite vasto tabula restat, quam ut illam seriae poenitentiae arripiamus, indigitatam a Matre nostrae salutis sollicita, quae praeter alios nunc 40. nobis praefigit dies, quibus novissima et peccata commissa, ac virtutis defectus meditando, corpus jejunio affligendo, sensus refrenando, cupiditates coërcendo, fervide orando, ad confessionem in facie Ecclesiae rite peragendam et ad condignam participationem de mensa Agni paschalis praeparemur.

Fratres in Christo Dilecti! Vos custodes Sion! propriis oculis observatis, quanta immoralitatis lues duplex inter nos serpat! Indomita fruendi bonis cupiditas inter cultos et incultos; inde defraudationes, pauperum neglectus, imo furta, rapinaeque in hortis, sylvis, agris,

pratis... ad incitas, desperationemque ducit plurimos; inobedientia inferiorum erga superiores... &c. nexus societatis solvit, ordinemque socialem subvertit, quae mala sunt omen interitus tum singulorum tum familiarum, imo nationum inevitabilis. *Mortificatio*, *abnegatio sui ipsius* modo sunt illae duae salutis anchorae palestraque jejunium nostrum; nam *jejunare* est, sensualitatem semper agilem in favorem sanctae officiorum expletionis, refrenare, imprimis quoad cibos et potus, in quibus toties exorbitare cernitur, mentem sobriam conservare, ac elevare; egenis demum succurrere illis portionibus, quas a ciborum vel potuum quantitate detraximus.

In genuino igitur jejunio reposita est victoria super ambobus hujus ævi flagitiis. Quare etiam sub hoc respectu Ecclesia Mater toties per annum clamitat: *Servato jejunia demandata*; exstimulatura rursus encomium jejunii populo decantat: *qui corporali jejunio vitia comprimis*, *mentem elevas*, *virtutem largiris & praemia*, ac demum quotidie intra tempus quadragesimale jejunia populi Majestati divinae offert, et cuncta pro eo bona efflagitare studet. O Vos Sacerdotes Sanctae Ecclesiae, canite mox tuba e sacro rostro, tum die cinerum, tum 1a Dominica Quadragesimae; annunciate hocce saluberrimum virtutis medium. Cum unctione depraedicate cuncta ejus emolumenta. Praeter ill , quae jam attulimus, citate verba Isaiae 58, 3, 8. „*Numquid*, *ait Dominus*. *tale est jejunium*, *quod elegi*, *per diem affligere hominem animam suam? Nonne hoc est magis jejunium*, *quod elegi? Dissolve colligationes impietatis*, *dimitte eos*, *qui confracti sunt*, *liberos et omne onus dirumpe*. *Frange esurienti panem tuum &c.*;“ citate S. Chrysosthomum concionantem: „*Jejunium dico abstinentiam a vitiis; etenim abstinentia a cibis propter hoc recepta est, ut vigorem carnis refrenet. Jejunantem ante omnia oportet iram refrenare*, *mansuetudinem et lenitatem addiscere*, *habere cor contritum*, *absurdas concupiscentias repellere*, *ante oculos continuo proponendo oculum aeterni judicis*, *et tribunal illud incorruptum*, *pecuniis superiorem esse*, *et illis dominari*, *liberalem esse in danda eleemosyna*, *nullum malum adversus proximum in hoc admittere. Hoc verum jejunium est.*“ citate, quae Lectio. II. Noct. pro IV. Dom. Quadrag. ex Homilia S. Basilii habet eloquentissima. In specie relegentes tenorem Nostrae de jejunio Ordinationis in Notif. I. sub Nr. 291. 1850. tum Praesidialis encyclicae de 4. Februarii 1849. Nr. 53. &c. publicate, quod

1. jejunantes, sive gaudeant dispensatione a ciborum qualitate, sive rigorem antiquae Ecelesiae disciplinae, quoad obstinentiam a carnibus servent, ad unam tantum in die *saturationem*, exceptis Dominicis, stringantur, nisi gravia obloquantur motiva.

2. dispensatio nonnisi ex illis impetrari ac concedi potest rationibus, quæ in litteris praesid. supra citatis recensentur.

3. Dispensationis gratia qua vulnus legis ecclesiasticae per alia pia opera, utpote preces, eleemosynam redimenda manet, quae preces pro rudioribus in *5 Pater noster* et totidem *Ave Maria* ad intentionem Ecclesiae consistere solent.

4. Confessio pasch. a III Dom. Quadrag. praeprimis in numerosioribus parochiis usque ad Festum Ascens. Dni peragenda conceditur.

5. Abstinentia a carnibus sabbativa extra tempus paschale observanda serio inculcatur, et si in locis a 1. Tarnov. Eppo specificatis, quidam ob graves causas, relaxatione

uti mallent, ea indulgentia aliis piis operibus ad placandam misericordiam divinam, supplenda restat. Præterea Ven. Clerus pro sua parte haec notabit, quod

a) In locis, ubi nulli aut paucissimi reperiuntur dispensationem anhelantes, nulla de ea fiat mentio e suggestu.

b) Parochi resp. suos parochianos gravibus ex causis, qui coram se supplices comparent, dispensare authorisantur hisce.

In servanda vero jejunii quadragesimalis obligatione universus Venerab. Clerus exemplo praeiturus est; quodsi autem quipiam ex ejus gremio justis ex rationibus dispensatione indiguerit, eam a resp. Suo D. Decano petat; Decani vero et Conventus utriusque sexus religiosi, petitiones suas eo obtutu Nobis exhibeant.

c) Confessariis in examinando poenitente quoad observationem jejunii incumbit: a) plebejos interrogare, num praecepta quoad quantitatem observaverint, nam ipsimet ferme observatione qualitatis contenti, quantitatis limitationem negligere amant; b) dispensatione fruentes, num praeceptum quoad quantitatem et dispensationis per alia pia opera redemtionem curaverint.

d) Quae de instructione populi et juventutis super Confessione et Communione durante tempore quadragesimali praeprimis de solenni Confessione & Communione prolium *prima*, de extirpandis pravis populi circa Confessionale et mensam Dni consuetudinibus, quas non obstante Nostra Currenda III. Nr. 683. ex Anno 1850. adhuc sub indulgentiis, ut antea vigere pro dolor! conspicimus varia occasione abhinc praescripta extant, etiamnum executioni danda praesentibus commendamus impense.

e) Denique in Dno obtestamur, ne amplius Quis inter Confratres suae vocationis tantopere obliviscatur, ut carnes diebus jejunii, etiam feria VI. anteponere haud vereatur suis parochianis aut convivis Catholicis, qui aut ex levitate aut indifferentia domi nullum plane colunt jejunium, attonitus minatione: *Perditio ex te Israel.* Potius forma gregis facti, praelucete gregi strictiori hujus legis Esticae observantia, atque aliis praedicando et operando duplicatum de negotio lucrum reportetis, sibi ac concreditis salutem faustissimaque Resurrectionis festa parantes.

f) Ne *sal*, quo *condiendi sunt* homines, *infatuetur*, **recollectiones** ante confessionem paschalem vel singilatim vel junctim, instituere oporteat, ut dein obfirmati, purgati et justificati pascha cum gaudio manducare valeatis.

g) **Malutinum tenebrarum** &c. juxta Ecclesiae Rubricas solenniter in templo persolvendum est... ac **ritus** hebdomadis majoris praevie populo illustrandi veniunt.

Nosmet ipsos in Hymnis sub Quadrag. ad jejunium excitantes oremus enixe cum Ecclesia:

Utamur ergo parcius Verbis, cibis, & potibus, Somno, jocis, & arctius Perstemus in custodia.

Vitemus autem noxia, Quæ subruunt mentes vagas: Nullumque demus callidi Hostis locum tyrannidi.

Flectamus iram vindicem Ploremus ante Judicem Clamemus ore supplici, Dicamus omnes cernui:

Nostris malis offendimus Tuam Deus clementiam: Effunde nobis desuper Remissor indulgentiam.

Memento, quod sumus tui, Licet caduci plasmatis: Ne des honorem Nominis Tui, precamur, alteri.

Laxa malum, quod fecimus; Auge bonum, quod poscimus Placere quo tadem tibi Possimus hic, & perpetim.

N. 3847.

Res pro inventario sive Ecclesiae, sive beneficii comparatae, aut transformatae, Inventario buch. inserendae iterum demandantur.

Penes occasiones varias et ultimario sub N. 1853 in Currenda XVII a. e. inculcabamus non solum obligationem ab Ecclesia et Civitate impositam, inserendi Inventario sive Decanali, sive; parochiali res per resp. Curatos aut parochianos in favorem Ecclesiae vel beneficii comporatas, aut notandi renovatione transformatas in eisdem Inventariis ad marginem &c.

Indigitatum quoque fuit, quomodo incrementa haec, aut renovationes hae adscribendae forent; nimirum quaelibet res ad propriam rubricam, et sub numeris serialibus non novis sed continuato ultimo rubricae quaestionis, adjecto ad eum fractionis instar a dextris in apice ejus numerculo novo 1. 2. 3.. si plura objecta ad eandem rubricam inscribenda veniant.

Insuper innuimus non semel, ut res novae non semper qua incrementum insererentur, imprimis, quando praecedunt e. g. casulae, dalmaticae, pluvialia, albae, altaris tegumenta, lacerae, reparationis non capaces,... quia hoc in casu *attritae, ad usum Altaris* amplius *non aptae*, eliminentur, ast in locum ipsarum *novae* collocentur, sub eodem numero; cum anno comparationis, praetio ac nomine fundatoris, — adscripto quoque in subductura casularum, dalmaticarum, pluvialium &c. numero invetariali.

Demum obstrinximus, quatenus relatio de facta novorum insertione aut veterum mutationis connotatione ad Nos expediretur, una cum adaequata Copia insertionis, aut connotationis, quae posterior ad Exc. C. R. Regimen Proviniae fine adscribendi quoque in buch. Inventario promoveretur.

Verum his non obstantibus, licet quandoque ab uno alterove Perillustri Decano adpellat relatio de rebus ejusmodi comparatis, aut reparatis &c pro impressione in Currendis, attamen Consignatio quaest. ex Inventario resp. quae juxta delineationem supra memoratam adornata esset, plerumque desideratur.

Ejusmodi neglectus plura Ecclesiis ac beneficiis, specialiter post obitum Curati, inferre damna, imo famam hujus illiusve infringere, experientia docet abunde.

Ut igitur talia impediantur, Officii Nostri ducimus, denuo obstringere serio Ven. Curatos ac Perillustres Decanos, ad executionem Ordinationum utriusque Reipublicae praeprimis post quamlibet Visitationem Decanalem, quae in bonum Ecclesiarum beneficiorumque hocce in obtutu emanavere.

Penes hanc occasionem reflectendos adhuc opinamur Respectivos, ut: a) eadem in adscriptione quaest. adhibeatur *lingua*, qua Inventarium conscriptum est, nec non fidelis Copia ex Inventario adornetur eorum, quae et qualiter deprehenduntur noviter, eaque ad Nos promoveatur b) Insertio fiat *uberior*, seu res comparata aut transformata describatur accurate; e. g. penes casulas, dalmaticas, pluvialia exprimatur materia, color laterum et colum-

nae &c; fimbriae, utrum argenteae, deauratae, au simplices; subductura qualis; item penes linteamina, num e tela, an e gossypio, quales laciniae (Koronki) cum vel sine fasciis rubri, flavi aut cœrulei coloris. Exprimatur quoque pretium rei comparatæ, fundator, annus. c) P. T. Curati atque Decani Consignationes rerum comparatarum pro Currendis immittant non tabellariter confectas, sed per extensum, ut videre est in Currendis, quatenus negotium impressionis allevient. d) Nec P. T. Curatos, nec DD. Decanos tædeat, quotannis immittere ejusmodi Consignationes, quibus obturemus os malevolis, qui Ven. Clerum accusare audent neglectus ornamentorum templi, aut domus plebanalis, ædificiorum (in minoribus scilicet reparaturis) & &c. Tarnoviae 8. Jan. 1863.

L. 3666 z r. 1862.

Wykład obrzędów Mszy ś. szczególniéj dla kapłanów.

A) Prorocka działalność; droga oczyszczenia.

Ciąg dalszy do kur. XIX. r. 1862.

Introit.

Szczególne przygotowanie kapłana do Mszy św.

Kapłan zanosi ofiarę nie tylko w imieniu wiernych, lecz także jako *namiestnik Chrystusa*. Dotychczas stał u stopni ółtarza niejako w pośrodku wiernych; w modlitwach wspólnych na przemian z ludem się przygotowywał; teraz wstępuje po stopniach do ółtarza, dokąd wierni za nim iść nie mogą. Do tego przygotowują modlitwy następne, do których wstępem: *Dne! exaudi orationem meam...* W pojedyńczéj liczbie, od ludu się oddalając, wymawia kapłan te słowa, atoli, lubo jest namiestnikiem Chrystusa, to jednak nie można go sobie, nie mniéj jak Chrystusa, myśleć oddzielonego od wiernych, dla tego téż ci odpowiadają na jego modlitwę i on sam ich wzywa słowy: *Dnus vobiscum* aby się jak najściśléj z Panem a tak z nim połączyli. Słowem *Oremus* usilnie prosi, aby go wierni swoją modlitwą wspiérali, aby mógł sam — i oni w nim — wstąpić z czystém sercem do Świętego Świętych według modl. „Oddal od nas, prosimy, Panie! nieprawości nasze, abyśmy do przybytku najświętszego oczyszczeni wnijść zasłużyli przez Chr. P. n.“— Wstępuje sam do ółtarza na wzór starozakonnego najwyższego kapłana do Świętego świętych, które atoli już nie jest więcéj zakryte zasłoną przed oczyma wiernych,— owszem idą za kapłanem, jak daleko można,— dla tego wtedy ministranci przyklękają na najniższym stopniu ółtarza, gdy dotychczas na posadzce klęczeli.*) A gdy kapłan przy słowie *Oremus* rozciąga ręce i składa, zbiéra niejako serca wiernych w swoich ręku, aby je zanieść do ółtarza tak, iż ten wyraz *puris mentibus* zyskuje jeszcze bardziéj na znaczeniu. Słowo *sancta sanctorum* wskazuje na istotną jedność ółtarza wojującego i tryumfującego kościoła. „Sancta Sanctorum“ zowie ółtarz, bo Najśw. Zbawiciel, w którego prawdziwe ciało i krew przeistacza się chléb i wino w czasie mszy św. tu na ółtarzu bywa przez kapłana Ojcu niebieskiemu ofiarowany.

Jeszcze wyraźniejszém staje się to wskazanie, gdy kapłan, odmawiając modlitwę: „Prosimy Cię, Panie! przez zasługi świętych Twoich, których relikwie tu są, i wszystkich

*) U nas to wyszło ze zwyczaju.

świętych, abyś mi darować raczył wszystkie grzéchy moje Amen.“ ołtarz całuje, w którym relikwie Świętych znajdują się zamknięte. *Ołtarz* oznacza Chrystusa, jak w najściślejszém nierozdzielném zjednoczeniu z swymi wybranymi przed oblicznością Ojca stoi, — w ofierze św. przychodzi Chrystus ze swymi Świętymi na ółtarz, Temu niejako naprzeciw spieszy kapłan na czele wiernych do ółtarza; tu się stają jedno Chrystus i kapłan, kościół tryumfujący i wojujący,—a jako głowa tego zjednoczonego kościoła, dokonywa Chrystus przez kapłana ofiarę. Takie jest znaczenie głębokie tego pocałowania. — Wtedy téż, powstając z posadzki kościelnéj ministranci zanim na najniszém stopniu ółtarza przyklękną, całują jego stopień najwyższy.*) Te całowania oznaczają uczucia miłości i oddania się Chrystusowi.

Gdy człowiek długo i wśród cierpień po obcych błąkał się krajach, wreszcie na ojczystéj ziemi staje, natenczas rzuca się na *tę ziemię*, aby ją ze łzami ucałować. Tak wracają kapłan i wierni do ojczystego kraju, a tém jest ółtarz; ich serce jest wzruszone, całują ziemię i mówią do siebie: na téj ziemi chcę umrzeć, tu gdzie rodzice, bracia i siostry spoczywają w pokoju, chcę i ja szukać spoczynku.

Co do historyi umieszczenia relikwii w ółtarzach, wystarczy nam w tym względzie wiedzieć, że od początku chrześcijaństwa ofiarę św. sprawowano na miejscach, gdzie męczennicy krew swoją przelali lub na miejscach, gdzie szanowne szczątki ich ciał przechowywano. „Przyzwoitą jest rzeczą,“ powiada św. Augustyn, „ofiarować Jezusa Chrystusa nad ciałami świętych, którzy z miłości ku Niemu widzialnie życie swoje ponieśli na ofiarę i męczennikom przeznaczać na grób miejsce, gdzie śmierć Jezusa Chrystusa codziennie bywa obchodzoną.“ A na innem miejscu mówi tenże św. Biskup i Doktor kościoła: „Z tem wiekszą słodyczą na owém miejscu z powodu narodzin Cypryjana pożywa się krew Chrystusa, z czem wiekszą pobożnością tamże dla imienia Chrystusa wylana jest krew Cypryjana.“ (Serm. 310.) Jeżeli kościoły zbudowane na miejscach, gdzie jeszcze nie było relikwii, składano takowe według widzenia św. Jana (Apoc. VI. 9) pod ółtarzem, a gdy nie miano całych ciał świętych, by je złożyć pod ółtarzem, zamykano część ich relikwii *w poświęconym* kamieniu ółtarzowym.

Kadzenie jako przysposobienie ółtarza.

Wierni i kapłan sposobią się do ofiary, ółtarz też bywa (przy uroczystościach z assystą) kadzeniem poświęcony na miejsce ofiarne. Gdy najwyższy kapłan st. zak. wstępywał w Święte świętych, musiał wprzód zapalić kadzidło, za nim krwią ofiarną pokropił palcem siedmkroć przeciw ubłagalni, i to tak „że mgła i para wonności wyrocznicę okryła“ (III Mojż. XVI, 13.) I ółtarz n. z., zanim ofiara na nim się rozpoczyna, bywa ze wszechstron okadzony i obłokiem dymu osłoniony; otacza się go świętém kołem, aby się nic nieświętego nie zbliżyło doń. Gdy używanie kadzidła przy ofiarach w st. zak. od Boga sa go było nakazane, gdy właśnie ółtarz kadzidlny był figurą nowozakonnego ółtarza, gdy dzidło jest tak wymownem godłem ofiary n. z., (już sama nazwa thus, θυμιαμα, θυμιατηριον, wskazuje na ofiarę), łatwo się da pojąć, że ten zwyczaj od czasów apostolskich z liturg

*) U nas tego nie ma.

był połączony. Tak ustawy apostol. rozporządzają, iż nie wolno przynieść do ółtarza nic, okrom oliwy do lampy, i kadzidła podczas ofiary św. — Św. Ambrozy także pisze o kadzeniu; napotykamy ten zwyczaj we wszystkich liturgiach, częściéj jeszcze we wschodnich, niżeli zachodnich. Kadzidło jest obrazem czystéj, do uduchownienia dążącéj, do niebieskiego światła prowadzącéj, ziemię wonnością napełniającéj modlitwy.*) Kadzidło jednak dopiéro wtedy wstępuje w górę i wonność**) wydaje, gdy się w ogniu topi,***) ulatnia i niszczy; podobnie prawdziwa modlitwa jest duchownym procesem wyniszczenia siebie t. j. zupełnego oddania się Panu, modlitwa jest ofiarą, całopaleniem miłości. Dla czegóż modlitwa nasza nie podnosi się dosyć wysoko, nie wzbija się na kształt słupa kadzidlnego dymu ku niebu? dla czegóż się chyli w tę i ową stronę, dla czegóż jest bez trwałości? Zapewne dla tego, ponieważ w sercu ogień miłości ofiarnéj nie gore.

Nasza modlitwa jednak może się jedynie do nieba wznosić przez Tego, który się na krzyżu jako prawdziwe całopalenie w płomieniach miłości wyniszczającéj siebie ofiarował, i to wyniszczenie siebie nieustannie powtarza na ółtarzu i przez to wonnością napełnia stworzenie; dla tego poświęcane kadzidło jest zawsze godłem téj ofiary. Przy ółtarzu łączy się ofiara i modlitwa ofiarna wiernych z ofiarą i modlitwą ofiarną Chrystusa i kościoła tryumfującego. „Anioł przyszedł i stanął przed ółtarzem, mając kadzielnicę złotą i dano mu wiele kadzenia, ady oddał z modlitw wszech świętych na ółtarz złoty, który jest przed stolicą Bożą. I wstąpił dym kadzenia z modlitw świętych z ręki anielskiéj przed Boga“ (Obj. VIII 3 & seq. 9) Oto tak wstępuje w wojującym kościele teraz kapłan, „ponieważ aniołem Pana zastępów jest“ (Mal. II, 71) do ółtarza i niesie w ręce swojéj modlitwy i ofiary serc wiernych i kładzie je w ogień miłości, który na ółtarzu gore.

Obłoki dymu kadzidlnego wznoszą się kłębami w górę, z niebieskiém kadzidłem łączy się ziemskie — i jako jedno żywe ciało stoją wojujący i tryumfujący kościół przed tronem i wołają: „ Święty, Święty, Święty Pan Bóg Wszechmogący, który był, który jest i który ma przyjść. W pośrodku przed tronem Baranek stoi jako zabity i śpiéwają mu pieśń nową, wówiąc: byłeś zabit i odkupiłeś nas Bogu przez krew twoję ze wszelkiego pokolenia i języka i ludu i narodu i uczyniłeś nas Bogu naszemu królestwem i kapłanami i będziemy królować na ziemi. A wszelkie stworzenie, które jest na niebie i na ziemi i pod ziemią i co w morzu jest i co w niém słyszałem mówiące: Siedzącemu na stolicy i Barankowi błogosławieństwo i cześć i chwała i moc na wieki wieków.“ (Obj. IV, 8.)

Tobie, Panie! któremn się niebo i ziemia kłaniają, i my synowie ziemscy pokłon i cześć oddajemy; Tobie, któryś nam na drzewie krzyża odkupienie wyjednał, który wielkim jesteś u świętych i na tém ółtarzu nam ową gotujesz ofiarę, przez którą i my świętymi zostać możemy! — Widzialny ółtarz jest tylko obrazem niewidzialnego, którym jest sam Chrystus (dla tego téż okadza się najprzód krucyfix, który wraz z wizerunkiem ukrzyżowanego zbawiciela na każdym ółtarzu znajdywać się powinien) — ale Chrystus jest głową i tryumfującego, jak to kadzenie relikwii oznacza, i wojującego kościoła, co się wyraża kadzeniem ółtarza w około, bo ze wszystkich narodów, krajów i ludów zgromadza

*) Porów. Obj. św. Jana VIII, 1—4. **) Czy *jałowiec* wonność sprawia?

***) Aby się zaraz topiło, musi bydź suche i starte.

sobie Chrystus ofiarę świętą, swoje królestwo. Jako się ponad ółtarz kościół wznosi i takowy otacza, tak też i wierni łączą się ze Zbawicielem w jednę budowę a przez połączenie z Świętych modlitwą staje się ich modlitwa i ofiara wonnością. Przez kadzenie poświęcają się niejako ich serca na ółtarze ofiarne; dla tego osobliwie kapłan bywa okadzany, bo jak Chrystus jest ofiarą i ółtarzem, tak też tymże samym jest i kapłan, który ma ofiarę modlitwy zanosić. (Durand. C. 10, pag. 70)

„Do ółtarza przystąpić niechaj się nikt nie waży, kto siebie samego wprzód Bogu nie ofiarował jako żywą ofiarę, czyli, aby się prawdziwéj wyrazić, kto się nie stał wprzód świętym i żywym kościołem Boga.“ (Greg. Naz. or. 29. pag. 488.)

Gdy Nadab i Abiud, synowie Aarona Panu ofiarowali i obcym ogniem t. j. *nie* z ółtarza wziętym, tak zwanym wiecznym ogniem, — kadzidło zapalili w kadzielnicy, padli trupem przed Panem, — a gdy my przystępujemy, aby Bogu straszliwą ofiarować ofiarę, musimy się wielce strzédz, abyśmy nieświętego ognia t. j. płomienia pożądliwości lub innych występków nie przymieszali pomiędzy zbawienne dary ofiarne, — owszem powinien ów ogień w kadzielnicach duszy naszéj gorzeć, ów płomień Boskiéj miłości w naszych sercach płonąć, którą w nas Duch Boży niewidzialną łaskę zapala. —

Powtarzająca się przy kadzeniu trójka wyraża znowu cel ofiary: uwielbienie trójjednego Boga, — co też wyrażają słowa przy wykładaniu kadzidła: Niech cię Ten pobłogosławi, na którego cześć będziesz spalone!“ —

Ciąg dalszy nastąpi.

N. 147.

„Towarzysz Duchowieństwa katolickiego“ czasopismo wychodzić będzie.

Ogłoszenie tu ·/. załączone uwiadamia nas o nowém Czasopiśmie jednotomowém z 30. przeszło arkuszów za 3 złr. w. a. JX. Sadoka Barącza, które zawierać będzie: kazania celniejsze drukiem nieogłoszone; pamiętniki polskie, monografie miast, kościołów, klasztorów i archiwów domowych. Słynny tenże Zakonnik z prac literackich wzywa do prenumeraty i do zapomogi artykułami. Tarnów 15. Sty. 1862.

N. 150.

Piis ad aram precibus commendatur

Annima p. m. AR. Alexandri Gabriel, Capellani Castren. penes Legionem equest. Uhlan. Serenis. Archid. Ferdin. Maxim. N. 8. in Rahos Palota ad Pestinum 6. Jan. a. c. demortui.

Josephus Alojsius,
Episcopus Tarnoviensis.

E Consistorio Episcopali,
Tarnoviae die 15. Jan. 1863.

JOANNES FIGWER, Cancellarius prov.

Tarnoviae & Jasło. Typis Anastasii Rusinowski, 1863.